

I Modsætning hertil har man paa Øerne været meget tilbageholdende med Køb af Tiender; kun $\frac{1}{12}$ af Kirketienden og $\frac{1}{17}$ af Kongetienden er indkøbt.

Det vil heraf fremgaa, at den ret betydelige Sum, som Staten ifølge Forslaget skal anvende paa Tiendens Afløsning (38 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr.) paa ingen Maade vil blive ligelig fordelt mellem Landsdelene. — Jylland vil faa en forholdsvis mindre Del deraf end Øerne, og det, uagtet man snarest burde paaskønne, at Tiendeyderne her have bestræbt sig for at faa de paagældende Tiender opkøbt.

Det maa heller ikke overses, at Køb af en Tiende ikke er ensbetydende med Afløsning af samme. Ejendomsbesiddere, som have købt de paa deres Jorder hvilende Tiender, have derved erhvervet sig et af Ejendommen uafhængigt Aktiv, som de kunne afhænde til Trediemænd eller forbeholde sig ved Salg af Ejendommen. Denne Dispositionsret kan i mange Tilfælde udnyttes med Fordel, idet den i Tilfælde af Salg kan sikre Sælgeren, at han faar en passende Erstatning for den indkøbte Tiende. I det Lovforslaget lader saadanne Tiender „bortfalde“, uden at der gives Ejeren nogen nævneværdig Erstatning, gør man et ret betydeligt Indgreb i hans Ejendomsret. — Naar Tienden først er afløst, bliver Ejendommen vel fremtidig tiendefri, men det er meget tvivlsomt, om den da vil stige i Pris med hele det Beløb, som Tienden var værd. Just herpaa beror det, at Staten ved en Tvangs-afløsning maa yde et passende Tilskud, men dette bør da tilfalde alle Tiendeejere uden Undtagelse.

Naar Mindretallet i Ændringen til § 2 foreslaar, at de som samtidig ere Tiendeydere og Tiendeejere, skulle, som Tilskud af Staten, kun have 5 Gange medens alle andre Tiendeejere faa 7 Gange et Aars Tiende, saa er denne Ulighed kun tilsyneladende. Den Rente- eller Konverterings-Gevinst, som Staten ifølge de er-

holdte Oplysninger kan erhverve ved at pantsætte de af Tiendeyderne til Tiendebanken indbetalte 4 pCts Obligationer (18 Gange et Aars Tiende i alt 96 Mill. Kr.) vil paa det nærmeste i Kapitalværdi udgøre 2 Gange et Aars Tiende.

For saa vidt Statskassen beholder denne Gevinst, bliver dens Bidrag til Afløsningen i Virkeligheden reduceret fra 7 til 5 Gange et Aars Tiende.

Da de her omhandlede Tiendeydere, som tidligere have købt deres Tiende, ikke indbetale det 18dobbelte Beløb til Tiendebanken, bidrage de heller ikke til den før nævnte Rentegevinst, og det er da i sin Orden, at de af Statskassen kun faa 5 Gange et Aars Tiende.

Det finansielle Resultat af alle Tiendeejeres Ligestilling vil naturligvis blive, at Statskassens Tilskud vil blive noget forøget, men dog ikke i nogen betydelig Grad.

Ifølge de statistiske Oplysninger, som ledsage Forslaget, udgøre de Tiender, som ere overgaaede i Ydernes egen Besiddelse:

For Kirketienden.....	518,000 Kr.
For Kongetienden.....	362,000 —

I alt... 880,000 Kr.

Taget 5 Gange.....	4,400,000 Kr.
Skatten c. 60,000 Kr. Gange	
25 bliver.....	1,500,000 —

Rest... 2,900,000 Kr.

Herfra maa drages de Beløb, som Lovforslagets § 2 har tiltænkt de paagældende Tiendeejere. — Hvor stor en Udgift for Statskassen dette vil blive, er vanskeligt at beregne; det beror i de enkelte Tilfælde paa, om vedkommende har forsømt at afdrage paa sin Gæld eller ikke — et ret besynderligt Grundlag — men under en halv Million Kroner vil det dog neppe blive. — Dertil kommer, at Lovforslagets § 28, sidste Stykke, lover de her omhandlede Tiendeejere Tilbagebetaling af de erlagte Skatter siden 1ste Oktober 1894; dette vil mindst blive en anden halv Million.